

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תרי

ערב שבת קודש פ' יתרו, י"ט שבט ה'תשס"ו

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ו שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין

נפטר ביום ט"ו אדר - שושן פורים קטן ה'תשס"ה

וזוגתו מרת רייזיל בת ר' חיים בנימין הלוי ע"ה עסטולין

נפטרה ביום כ"ו שבט ה'תשנ"ו

ובנם הילד ישראל נח ב"ר זלמן לייב ע"ה עסטולין

נפטר ביום י"ד טבת ה'תש"י

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס ע"י יו"ח שיחיו

לשנת ברכה והצלחה בכל מכל כל

והעיקר התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח ממ"ש

בשנה זו - שנת השמונה מאות שנה להילולא של הרמב"ם

Eli Shagalov

B"H

HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE

24 Hour Service

CellPhone: (323) 842-3666

15 Passenger Available

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3

דבר מלכות

כ"ב שבט - השלב האחרון בשלימות הגילוי / משיחת שי"פ יתרו החשוב

7

זמן הגאולה

סיימו הכל ונותר רק להתכונן לגאולה בפועל / הזמן הנוכחי ופי' השבוע באור הגאולה

11

ניצוצות של משיח

די וועלט טרייסלט זיך עוין אויף מקבל זיין פני משיח / קטעים קצרים בעניני גאולה ומשיח

12

יילחום מלחמת ה' - וינצח

הטעות בנוגע לחברון / שיחוח בענין שלימות העם והארץ

14

כתי"ק - פרסום ראשון

התורה בעל-הבית על העולם / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחת י"ד שבט החשוב

עס אים מבלבל געווען צו זיין לערנען תורה, ווייל לערנען תורה מיט אזא פארטיפונג ווי אביי האט געלערנט, צו דעם האט מבלבל געווען וועלכע עס איז טירדא.

אבער ווי קען דאס זיין אז א איד זאל לערנען תורה נישט האבענדיג קיין שום דאגה און טירדה, פרנסה איז דאך אן ענין וואס על פי התורה, וואס ער דארף פארזארגען זיין פרנסה און בפרט די פרנסה פון זיינע בני בית, איז ווי קען א איד זיין אין די בחינה פון אוכלי המן - אן שום טירדות - כדי עס זאל זיין ביי אים ניתנה תורה, אויף דעם זאגט ער אין רמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובל, אז ניט נאר אויף שבת לוי זאגט די תורה אז השם איז חלקך ונחלתך, אז זיין פרנסה איז פארזאגט פון דעם אויבערשטן ער זאל ניט דארפן האבן קיין דאגות און טירדות, נאר יעדער איינער וואס נדה רוחו זיך איבערצוגעבען צו תורה און עבודת השם איז ער ווי שבת לוי און דער אויבערשטער לערנט איר, איז דערפאר קען ביי אים אויך איצט זיין באימה וביראה וברתתת ובזיע, אבער אין דעם ווי ער באקומט תורה קען זיין צוויי אופנים אדער ער באקומט (דעם אויבערשטן) תורה און זי בלייבט דעם אויבערשטנס תורה נאר ער לערנא איר, אדער עס קען זיין אז ניתנה תורה - תורה ווערט אים אפגעגעבן אז ער ווערט א בעל הבית אויף תורה און ממילה אויף אויף וועלט, ווייל תורה איז דאך א בעל הבית אויף וועלט איז ער

המשך הפענוח בעמוד 10

יערנט איר , איז דערפאר קען ביי איהם איצט אויך זיין באימה וביראה וברתתת ובזיע ,
נער אין דעם ווי ער באקומט תורה קען זיין צוויי אופנים אדער ער באקומט (דעם אויבערשט
תורה און עס מעלעט זי בלייבט דעם אויבערשטנס תורה נאר ער לערנט איר , אדער עס קען
זיין אז עס ניתנה תורה - תורה ווערט אים אפגעגעבן אז ער ווערט איין זאך מיט די
תורה ביז זי ווערט אנגערופען תורתו זיין תורה , און ער ווערט א בעל הבית אויף
תורה און ממילה אויף אויף וועלט, ווייל תורה איז דאך א בעל הבית אויף וועלט איז
זי א בעל הבית אויף וועלט און ער קען ענדעליך אפילו די מציאות פון וועלט, ווי ער
אגט אין ירושלמי אויף דעם סטוק לקל גמר עלי אז בשעת בית דין האט מענר געווען דעם
אר , און לויט דעם חסכוך וואס פאר דעם עיבור איז טוין אדוונטימנט וואס א מציאות איז
אגט איז בעווארען אויף אזא און אזא אופן איז אבער בשעת בית דין האט מענר געווען דעם
אר און לויט דעם חסכוך דארף זיין די מציאות אין וועלט אנדערש , איז דאז ווערט
זי מציאות אין וועלט ווי עס מעלעט זיך אויס לויט דעם חסכוך וואס בית דין האט
ווינגעטעלט מיט מענר זיין דעם יאר . איז דאך תורה און דער וואס לערנט תורה א
זל הבית אויף וועלט , אבער ווען איז דאס יוצאן עס איז נבחרתו אז תורה ווערט
בערופען אויף זיין נאמען ווייל ער איז איין זאך מיט תורה , אזא אופן פון בחינה
יה איז דאס נאר לאוכלי המן ווען א איד גיט זיך איבער אין תורה אין אן אופן אז ער
וט נישט קיין שום דאגות און טירדות וואס זיינען איהם מבלבל פון לערנען תורה , און
ז ווערט ער אין וועלט עס זאל זיין א תורה ריגע וועלט , די עשרת השבועות פון
יה זאלען זיך ווערן און עס די עשרת השבועות פון וועלט , אז איין וועלט זאל זיך זען
ז די פירט זיך לויט די עשרת השבועות .

המדרש ניצוצות של משיח" מוקדש
לעילוי נשמת הרה"ח זלמן לייב ב"ר יעקב יצחק ע"ה עסטולין
נפטר ביום ט"ו אדר א' ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס בגאולה האמיתית והשלימה
•
המדרש "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש לעילוי נשמת
ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
ת. נ. צ. ב. ה.
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-403-5618
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טל': (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

התורה בעל-הבית על העולם

בקשר עם פ' השבוע פ' יתרו, מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על נקודות מדבריו (עבור השיעור השבועי ברדיו) משיחת יו"ד שבט ה'תשכ"ז ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א סוף ע' 305 ואילך)

פענוח הצילום (המשך בעמוד 15 ובעמוד 10. הכתי"ק בא בהדגשה):

און דאָס איז די כוונה לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, אז צו וועמען איז תורה ניתנה אוועקגעגעבן געוואָרן אז זי זאל זיין תורה און ער זאל זיין א בעל הבית אויף תורה איז דאָס דוקא צו אזעלעכען וואָס בשעת ער לערנט תורה אין אן אופן אז ער האָט נישט קיין שום דאגות און טרדות, אָבער דער חיוב און מצוה פון לערנען תורה איז צו יעדער איינעם, נאָך ביי וועמען איז ניתנה תורה אוועק געגעבן צו אים און ער זאל זיין א בעל הבית אויף תורה, דאָס איז דוקא לאלה שבעת הלימוד הוא במצב הנפש דאוכלי המן, אָן שום טרדות.

מתאים צו דעם וואָס די גמרא זאָגט אין עירובין כה, א ביומא דאמרא לי אם קריוב כותחא, אז ווען ער האָט נאָר געהאַט עפעס א טירדא וואָס די אם האָט איהם געהייסן עפעס טאָן האָט

און דים איז די כוונה לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, אז צו וועמען איז תורה ניתנה אוועק געגעבן געוואָרן אז זי זאל זיין תורה און ער זאל זיין א בעל הבית אויף תורה איז דאָס דוקא צו אזעלעכען וואָס לערנט תורה אין אן אופן אָפּט ער האָט נישט קיין שום דאגות און טרדות, אָבער דער חיוב פון לערנען תורה מופטעטעטעטעטעט איז צו יעדער איינעם, נאָך ביי וועמען איז ניתנה תורה אוועק געגעבן צו איהם און ער זאל זיין א בעל הבית אויף תורה, דאָס איז דוקא לאוכלי המן, ופוטעטעטעטעטעטעט מאַהים צו דעם וואָס די גמרא זאָגט אין עירובין כה, ביומא דאמרא לי אם קריוב כותחא, אז ווען ער האָט נאָר געהאַט עפעס א טירדא וואָס די האָט איהם געהייסן עפעס טאָן האָט עס איהם מבלבל געווען צו זיין לערנען תורה איינבע טעג, ווייל לערנען תורה מיט אזא פארטיפונג ווי אביי האָט געלערנט, אן דעם האָט מבלבל געווען וועלכע עס איז טירדא.

אכער ווי קען דאָס זיין אז א איר זאל לערנען תורה נישט האבענדיג קיין זום דאגה און טירדה, פרנסה איז דאָן אן ענין וואָס על פי הגמרה וואָס ער דערף אראַזערבען זיין פרנסה און כפרט די פרנסה פון זיינע בני בית, איז ווי קען א איד זיין אין די בחינה פון אוכלי המן-אן שום טירדות-כדי עס זאל זיין ביי איהם ניתנה תורה, אויף דעם זאָגט ער אין רמב"ם הלכות שמיטה ויובל, אז נישט נאר אויף שבט וי זאָגט די תורה השם יתברך וזכרת, אז זיין פרנסה איז פאראַרגט פון דעם אויבערשטען ער אל נישט דארטען האבען קיין דאגות און טרדות, נאר יעדער איינער וואָס נדבה ליה רוח זין איבעראַגעבען צו תורה און עבודת שם איז ער ווי שבט לוי און דער אייגענטע

כ"ב שבט - השלב האחרון בשלימות הגילוי

בדור של נשיא דורנו קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלשה שלבים ● (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כחיים חיותו בעלמא דין ● (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרבנו הזקן ● (ג) לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר ● משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית

(בח' עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את הגילוי דעצמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרומז ביום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלימות) – יום העשירי בחודש האחד עשר: הגילוי אור (יום³) של עשירי קשור ובא יחד עם (החודש מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (שלמעלה מסדר השתלשלות), (החודש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתוך הגילוי אור (יום) של עשירי.

א. דובר פעמים רבות אודות החידוש והעילוי הנפלא של דורנו – הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה – שהוא מכיל בתוכו את גמר וסיום "מעשינו ועבודתינו"¹ של בנ"י במשך כל הדורות שלפני זה, לגמור את הברורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – "לצחצח את הכפתורים"; העבודה שלנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל בשביל דור זה ובשביל כל הדורות שלפני זה!

זאת אומרת, שבדורנו זה מסיימים את מעשינו ועבודתנו של בנ"י במשך כל הדורות, להמשיך (ע"י עבודת התחנות) את הגילוי דבח' אחד עשר בתוך עשר, שהתחנותים

(3) כמ"ש (בראשית א, ה) "ויקרא אלקים לאור יום".
(4) ראה ראב"ע בא יב, ד. ס' השרשים לר' יונא בן נאנא והלרד"ק ערך חדש.

(1) תניא רפ"ז.
(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נרגש הגילוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל ונהי' חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלימות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחנות מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'. ביחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כביכול על הדייר עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) – נעשית הדיירה בתחנות לדבר אחד עם הדייר, ובלשון הידוע⁸: היש הנברא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי⁹.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דרגות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ושייך לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דרגת עשר היא או באופן של ביטול (כפי שהי' במ"ת), או באופן שעשר מצ"ע נשאר סו"ס מציאות אחרת מאחד עשר); ואחד עשר שמרמז על עצמותו ית' – "אנת הוא חד ולא בחושבן" – שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלימות.

7) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפט. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.

8) ביאורי הזהר (לאדהאמ"צ) בשלח מג, ג ואילך. וראה ד"ה ולקחתם לכם תרס"א (ע' קצז).

9) ע"ד החידוש ד"אין עוד מלבדו" (ואתחנן ד, לה) לגבי "אין עוד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבראים, שאין "שום מציאות כלל" (ד"ה ולקחתם שם), היינו, ביטול הנבראים לגבי בחי' אחד עשר.

א"כ "אין עוד מלבדו" פירושו (שרק) בלעדו "אין עוד" אבל "עמו" ישנה מציאות (ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86). ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין עוד" מציאות (אפילו "עמו").

ב. בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א⁵) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"⁶ של הדור השביעי מרבנו הזקן (או דור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחנות, המשכת בחי' אחד עשר בבחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' בגדרי התחנות צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה – עד סיום ושלימות העבודה – בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגילוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמעלה מעולם), ושהוא לא יתבטל ממציאותו (כפי שהי' במתן תורה). אבל בזה הרי בעיקר בהדגשה ובגלוי הוא ענין ה"עשר", אלא שב"עשר" גופא – כפי שהוא נעשה כלי ל"אחד עשר". ובאופן שעדיין ניכר הבדל בין "עשר" לבין "אחד עשר", מהאי טעמא גופא שזה צריך להיות בגדרי התחנות, והרי התחנות הינם עדיין בדרגא של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגילוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד

5) ראה סה"מ תש"ג ח"א ע' 255 הערה 99.
6) ראה סה"מ תשנ"ב ע' 293-5.

בשנת תרפ"ט נגד היהודים, וכעת הוא ראש עיריית חברון – העיר שהיהודים מסרו לערבים! בו בזמן שידועים בבירור, שהוא, או אחיו או בני-דודיו, נטלו חלק בפוגרום נגד היהודים!

מה כאן ה'סטאטוס-קוו' - "הרצחת וגם ירשת"?

ישנם עיתונים ותמונות מאותה תקופה, שעל פיהם יודעים ללא ספק שהיתה לו שייכות לזה. וכפי שידועים מה שהם עשו אז ליהודים: הרגו יהודים, והשאר נמלטו כשהם פצועים. והוא (ראש העיר) אינו מסתיר זאת ואינו מתבייש בזה, אלא אדרבה, הוא מתפאר בכך שהוא גירש את אלו שאינם מאמינים במוחמד (שהי' משוגע כפי שכותב הרמב"ם), ולערבים אלו – לא לערבים שבמצרים, אלא לאותם ערבים שהרגו יהודים בתרפ"ט – מסרו את חברון!...

ובאים עוד בטענה, שבשלושים השנים האחרונות חברון שייכת לערבים, והרי זה 'סטאטוס-קוו'!... מה כאן ה'סטאטוס-קוו' – "הרצחת וגם ירשת"?! הם הרגו את היהודים שהיו שם, ולאחרי ה"רצחת" הי' "ירשת" – הלזה יקרא 'סטאטוס-קוו'!?

"חזקות" הן טענה חזקה, עד ש"סוקלין ושורפין על החזקות"² – אבל יש דין במשנה, ש"חזקה" צריכה גם טענה, היינו, שכאשר באים לאחד (שמחזיק בקרקע) ושואלים אותו מדוע הנך מחזיק בקרקע, והוא אומר "איני יודע" – אין זו "חזקה". אבל אם הוא אומר "של אבי היתה" – אזי טענה זו, יחד עם חזקת שלוש שנים (לא צריכים לחכות שלוש שנה, אלא די בשלוש שנים) – "הוי חזקה"; אבל צריכה להיות טענה. ואם-כן, כיצד אומרים שיש לו חזקה מכיון ש"רצחת וגם ירשת" – הרי זו לא חזקה!
האם זה נקרא 'סטאטוס-קוו'?

ג. כאמור, מדוע היו צריכים לחוקק חוק? מישהו שאל אותי: מה ההבדל אם יחוקקו חוק לא, הרי לפועל כך היא המציאות (שיהודים לא גרים שם)? עניתי לו פשוט: כשמחוקקים חוק – אי-אפשר להתחרט מזה, ובפרט שעל החוק הזה הסכימו כל 24 השרים, שזהו דבר נדיר שיעבירו חוק שעליו תתמומים כל 24 השרים; ובחוק זה, כל השרים – מקצה הימין עד קצה השמאל – הסכימו לתת את חברון לגוים!

קעת, מכיון שזה כבר חוק – הרי זה 'אבוד'³, ויתכן שאם היו 'מרעישים' על כך ברבים (ליהודי אסור לומר "אם הייתי יודע קודם", אבל אם היו 'מרעישים' **ברבים**) זה הי' מועיל. (תרגום חפשי משיחת ש"פ נז, ב' דר"מ מ"ח ה'תשל"א – בלתי מוגה)

2) קידושין פ, א.
3) להעיר ממכתב כ"ק אד"ש מה"מ לשז"ד בתאריך המלך" רסז ע' 15.
מוצש"ק (דשבת ר"ח ניסן) פ' ויקרא תשל"א – אגרות

מוקדש לע"נ הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה כהר"ר ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומזוזה נפטרה ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

הטעות בנוגע לחברון

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. שאלו אותי: מדוע התחלתי לדבר על עניני ארץ-הקודש ברבים דוקא?

התירוץ על כך מאוד פשוט: עד עכשיו ניסיתי לפעול את הענין על ידי דיבורים בחשאי, וכשראיתי שאין זה מועיל לא היתה ברירה אחרת, אלא להתחיל 'להרעיש' על כך ברבים, ולעשות "שטורעם" מזה, אולי עי"ז יגיעו הדברים גם לאחרים, ובמילא אולי נוכל לפעול.

זו היתה הטעות, כנראה, בנוגע לחברון, שקודם לא דיברו על כך ברבים אלא פעלו בחשאי, אך ללא הועיל, והראי' - חוקקו חוק שליהודי אסור לגור בחברון! אמנם התירו ל-240 משפחות להתיישב שם, אך מיד ערכו מפה היכן מותר להם לגור והיכן אסור, וסידרו זאת באופן אשר המקומות שמותר ליהודים לגור בהם - הם מחוץ לגבולות חברון!

שאלתי: היתכן, כיצד מחוקקים חוק המוסר את חברון, עיר האבות, לערבים? אפילו אם ברצונכם לפעול שיהודים לא יגורו בחברון - הרי היו יכולים לפעול זאת גם ללא חוק! כפי שאכן ה' בפועל, לאחר כל הענינים שהיהודים שם עברו, שלחו לשם אנשי-צבא כדי לגרש את כל היהודים החיים שם, ומדוע היו צריכים לחוקק חוק שחתומים עליו כל השרים שאסור ליהודים לגור בחברון?

שלחתי לשם שליח (קרוב) שישאל אותם כיצד יתכן שמוסרים את חברון לידי הערבים? וענו, שזה לא אמת, כי מותר ל-240 משפחות לגור שם.

שאלתי שוב: הרי המקום שהותר להם לגור בו, הוא מחוץ לגבולות חברון? וענו לי: מה זאת-אומרת, הרי זה מהלך עשרה רגעים בלבד ממערת המכפלה.

שאלתי: הרי שירטטתם מפה היכן מותר ליהודים לגור והיכן לא, אזי תסתכלו, איפוא, במפה ותראו שזה מחוץ לגבולות חברון, ומדוע הנכם מרמים שזה מהלך עשרה רגעים בלבד מחברון?! הרי אפשר לעמוד על גבול ארץ ישראל, ובמהלך של "רגע כמימרא" לעבור מא"י לחו"ל, שאזי לא נמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"¹¹, ופטורים ממצוות התלויות בארץ (כתרומות ומעשרות שחיובם הוא בא"י). וכן להיפך - במהלך של "רגע כמימרא" לצד ימינו נכנסים מחוץ-לארץ לארץ ישראל, ומחוייבים בכל מצוות אלו, ונמצאים ב"ארץ אשר גו' עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" - ואם-כן, אין קשר בין 'גבול' למהלך עשרה רגעים.

כיצד, איפוא, מחוקקים חוק שליהודי אסור לגור בחברון?! ובפרט, שנמצאים שם אלו שצריכים להגן על בית-הכנסת של אברהם אבינו ומערת המכפלה! - כיצד מאשרת ממשלה יהודית לתת את חברון, נחלת אבות מאברהם אבינו, לערבים!?

ב. מאחר וזה לא הועיל, פעלתי מכיוון אחר:

ראש עיריית חברון הוא ערבי שנטל חלק (או אחיו, או בן-דודו, או דודו) בפוגרום שהי'

ג. ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלושת התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברר את ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלמות העבודה במשך הדורות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גדרי התחנות): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים - כיון שהדרגא דאחד עשר ("וידבר אלקים גו") שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי את העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה הגלויה (מצד הימים, ענין האור והגילוי)³ מתבטאת עדיין בהדרגא דעשר [כמבואר במ"א¹⁰ שתוכן העבודה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין התבטאה בהגילוי של עשירי].

היום שלמחרתו - יום אחד עשר לחודש אחד עשר - מדגיש שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחודש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹¹) גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מרומם גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹². ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגילוי (יום אחד עשר)¹³, הן אחד עשר

(10) ס' השיחות תשנ"ח ח"א ע' 235 ואילך.

(11) ברכות כח, א. וש"נ.

(12) ל' הכתוב - דברים א, ב.

(13) ולהעיר מהשייכות חודש האחד עשר ל"ביום עשתי עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אשר" (נשא ז, עב) [להדעות שהשייכות הדגשיאם לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך אות יו"ד ערך י"ב חדשים וי"ב שבטים. ובאות ש' ערך שבט. בני יששכר מאמרי חודש שבט מאמר א' בסופו)]. ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש הראשון (ניסן) קשור עם התחלת הגילוי - "הלידה" - של בחי' אחד עשר (וראה שיחת שבת הגדול ערב י"א ניסן תשמ"ט (סה"ש ח"ב ע' 389 ואילך)), כידוע שבחודש ניסן היתה לידת עם ישראל (ראה יחזקאל טז. וראה תו"ר ר"פ וארא. תו"ח שם צו, ב

כפי שהוא נמשך אל המקבל (לבנה, חודש), והן כפי שהוא מצד המשפיע (חמה, יום)¹⁴. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבשייכות ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר - שנמצאים כבר לאחר סיום העבודה של כל הבידורים, וכבר גם "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו - השלימות דאחד עשר (שלגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) - כמרומו בכ"ב שבט: כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מהיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם - ישנם ב' פעמים אחד עשר (נוסף ע"כ שזהו בחודש האחד עשר). ויש לומר שזה מביע את תכלית השלימות של אחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) ישנו הן אחד עשר כמו שהוא מרומם את העשר (תחתונים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע - אחד עשר בטהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וגם - חיבור שניהם יחד.

זאת אומרת, שלאחרי שישנה השלימות דעשר ואחד עשר (בחודש האחד עשר), שלימות העבודה של בני' למטה להמשיך בחי' אחד עשר בעשרת הדברות (שניתנו מלמעלה במתן תורה), נוסף עוד פעם שני' "אחד עשר יום מחורב"¹² - הגילוי ד"בך" כנגד כ"ב אותיות התורה¹⁵.

ויש לומר שזה מביע את הדרגא העליונה

ואילך. סהמ"צ להצ"צ עז, סע"ב ואילך. ועוד; ויום אחד עשר בחודש אחד עשר קשור עם שלימות הגילוי של אחד עשר, באופן של נשיאות בגלוי.

(14) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 317-19.

(15) ראה שהש"ר פ"א, ד (קרוב לסופו): בך בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה, ב' תרין כ' עשרין, הרי בך.

די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח

בזמן הזה נמצאים כל בני"י (גם הגדולים) במעמד ומצב של "טף" (לפני בר-מצוה), כיון שקיים המצוות בזמן הזה הוא בבחינת "ציונים" לעיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות **לעתיד לבוא**. ויה"ד - והוא העיקר - שבקרב ממש תהי' ה"בר מצוה" דכל בני"י, עיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמיוחד המצוות התלויות בארץ, "כמצוות רצונך", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", "תמיד", אפילו בזמן הגלות, ועאכו"כ כשהגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך **שהעולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו** ("די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו") ובאופן שהתורה נותנת כח ומסייעת לקבל את הגילויים דימות המשיח.

(משיחת ליל ד' פ' יתרו, ט"ו בשבט ה'תשנ"א - בעת ה'יחידות" - בלתי מוגה)

נקל לתאר איך יראו פניו...

סוף-כל-סוף בודאי יפעלו שמישיח צדקנו יבוא "נאו", וע"פ המבואר בלקו"ת בענין "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", מובן, שכאשר יבוא משיח צדקנו יצטרכו ללכת לקבל את פניו באופן ד"תלמודו בידו".

וא"כ, נקל לתאר איזה פנים יהיו לו - לאחר כל התירוצים והאמתלאות - כאשר ירוץ לקבל את פני משיח צדקנו, ומשיח צדקנו ישאל אותו: האם יש לך מה להראות באופן ד"תלמודו בידו!"

(משיחת ליל חמשה עשר בשבט ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

אפילו משה רבינו התפעל...

מכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות", ובפרט לאחר גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות בפירוש הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוותנותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דודא דעקבתא דמשיחא. הרי בודאי שדורנו זה הוא דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה - מכיון ש"מיד הן נגאלין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

הברכות - ד"בד", בעצמותך.

ד. [.] ויהי רצון - והוא העיקר מכל העיקרים - שכן תהי' לנו בפועל, ותיכף ומיד ממש, ובפרט בבואנו מכ"ב שבט, "בד יברך ישראל" - שבזכות ובשכר נשים צדקניות יגאלו כבר מיד כל בני ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

והקיצו ורננו שוכני עפר²⁰, ובתוכם - כ"ק מו"ח אדמו"ר ובתו הנפטרת, עם כל הצדיקים והצדקניות וכל הנשמות בכלל, וביחד עם כל היהודים שהינם כעת נשמות בגופים - לאריכות ימים ושנים טובות, נשמה בריאה בגוף בריא - עוברים, בלי שום הפסק כלל, לחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש, ולכל לראש - תיכף ומיד ממש בפשטות ממש²¹.

(20) ישעי' כו, יט.

(21) באור ליום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט, חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאן"א: "קובץ כ"ב שבט", פרוסת "לעקאח", שטר של חמש דולר (לתתו (או חילופו) לצדקה). ואולי הוא גם כנגד הג' קוים דתורה (הקובץ), עבודה ("לחמי לאשי", ודוגמתו - לעקאח), וגמ"ח (צדקה). ובמספר של חמש - ר"ת של שם הנפטרת. המו"ל.

שבתורה, כפי שהיא קשורה עם אחד עשר, ואחד עשר בכפליים (שהוא נעלה יותר מאחד עשר בלבד), שלמעלה מהתורה כפי שבאה באופן של עשרה (עשרת הדברות) - התורה כמו שהיא דבר אחד עם עצמותו יתברך, "אורייתא וקוב"ה כולא חד"¹⁶, כמרומו בהמספר דכ"ב אותיות "בך" - שקאי על הקב"ה ("בך בהקב"ה"¹⁷), עצמותו ית', בך בעצמותך¹⁸,

שע"י כ"ב אותיות התורה מתאחד יהודי עם "בך", עצמות א"ס ב"ה¹⁹. וזה נמשך בכל הענינים ופרטים שלו (שהם בבחי' עשר, עשר כחות הנפש וכו') באופן ד"בך יברך ישראל", שישראל (כל יהודי וכל היהודים) מתברך בכל

(16) תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה זהר ח"א כד, א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו (כא, ב). תכ"ב (סד, א). לקו"ת נצבים מו, ב. ועוד.

(17) שהש"ר שם.

(18) ראה אוה"ת (כרך ד) דרושים לסוכות ע' א'תשס. סה"מ תש"א ע' 94. תרפ"ח (תש"ח) ע' קסה (ע' 250). מלוקט ח"ג ע' רטו. וראה תר"א בשלח סד, סע"ב. שער האמונה ספני"ו (צ, א). מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' שפד.

(19) ראה סה"מ תרפ"ח (תש"ח) ותש"א שבעהר הקודמת.

המדורים "דבר מלכות" ו"זמן הגאולה" מוקדשים

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב זל** - נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין דות בת ר' יצחק ע"ה** - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעילוי נשמת מרת **חשא ב"ד נטע אורי ע"ה** ובעלה ר' **יוסף ארי' לייב ב"ד משה באר ע"ה**

ולע"נ ר' **מאיר ב"ד צבי ע"ה שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוגי - תבלחטיא - מרת **חי' רחל בת שפירנצא שנאל** ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די

גם לפני הגאולה יושבים בניי בא"י לבטח

[. .] גם לפני הגאולה יושבים בה [בארץ ישראל] בניי לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה", כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתייראו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם .. (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם". "מלך המשיח .. עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם" (יל"ש ישעי' רמז תצט).

(משיחת ש"פ יתרו ה'תנש"א - מוגה)

הכל כבר ראוי ומוכן לעמידת מלך המשיח

ולהעיר, שבמאמר זה מודגש שביהמ"ק כבר בנוי ומוכן, הכתלים וגם הגג כו', ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה - שראוי לעמידת מלך המשיח, שמצד גודל מעלתו צ"ל מקום מכובד כו'.

וכל זה - במעמד ומצב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרזתו של מלך המשיח (מגג ביהמ"ק) "ענוים הגיע זמן גאולתכם!"

ויש להוסיף ולהעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקודשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שת"י", ש"ממנה הושתת העולם", ומזה מובן שכל העולם כלול בקדש הקדשים.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להש"ץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש"].

(משיחה הנ"ל - בלתי מוגה)



המשך הפענוח מעמוד 15:

א בעל הבית אויף וועלט און ער קען ענדערען אפילו די מציאות פון וועלט, (ווי ער זאָגט אין ירושלמי (גדרים פ"ו ה"ח) אויף דעם פסוק לא-ל גומר עלי אז בשעת בית דין האָט מעבר געווען דעם יאָר, און לויט דעם חשבון וואָס פאַר דעם עיבור איז שוין געוואָרען אַ מציאות און געוואָרען אויף אַזא און אַזא אופן, איז אָבער בשעת בית דין האָט נאָכדעם מעבר געווען דעם יאָר און לויט דעם חשבון האָט געדאַרפֿט זיין די מציאות אין וועלט אַנדערש, איז דאָן ווערט נשתנה די מציאות אין וועלט ווי עס שטעלט זיך אויס לויט דעם חשבון וואָס בית דין האָט איינגעשטלט מיט מעבר זיין דעם יאָר. איז דאָך תורה און דער וואָס לערנט תורה אַ בעל הבית אויף וועלט), אָבער ווען איז דאָס - ווען עס איז ובתורתו אַז תורה וועט אָגערופן אויף זיין נאָמען ווייל ער איז איין זאָך מיט תורה, אַזא אופן פון נִיְתְּנָה תורה איז דאָס נאָך לאוכלי המן ווען אַ איד גיט זיך איבער אין תורה און אַן אופן אַז ער האָט ניט קיין שום דאגות און טירדות וואָס זיינען אים מבלבל ביי לערנען תורה, און דאָן ווירקט ער אין וועלט עס זאָל זיין אַ תורה'דיגע וועלט, די עשרת הדברות פון תורה זאָלן לייכטען אין די מאמרות פון וועלט, אַז אין וועלט זאָל זיך זען ווי זי פירט זיך לויט די עשרת הדברות.

סיימו הכל ונותר רק להתכונן לגאולה בפועל

ובהדגשה יתירה - מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריך רק להתכונן לגאולה בפועל - הגילוי דבחי' עשירי (שירה העשירית¹ וכו'), יחד עם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "אנת הוא חד", גילוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הקשור עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון"².

ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של "מיד" - משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא³.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, ודוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות ממש⁴ ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן זמן. כמרומז גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה - שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם - מ' (ר"ת משיח⁵), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם): יחד עם המשה שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מעניות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", דוד מלכא משיחא.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ק שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

(1) מכילתא בשלח טו, א.

(2) ראה שמו"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנ"ג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א משפטים עה, ב.

(3) אגה"ק הידועה דהבעש"ט - כתר שם טוב בתחלתו.

ובכ"מ.

(4) להעיר מהאופנים בחתימת הרמב"ם (פוסק ומורה נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו.

(5) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).



זכות קדימה לנשים בתורה חדשה

מסופר בפרשתנו אודות קדימת הנשים ב(הכנות ל)מ"ת – "כה תאמר לבית יעקב¹, "אלו הנשים"², ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל", האנשים. ומהטעמים לזה – לפי שבשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים³, ומכיון שהגאולה ממצרים היא בשביל מ"ת, כמ"ש⁴ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", לכן, קדמו הנשים (שבזכותן יצאו ממצרים) למ"ת.

ועד"ז י"ל גם בנוגע ל"תורה חדשה מאתי תצא" העתידה – שמכיון ש"אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור"⁵ ("כימי צאתך מארץ מצרים"⁶), תהי' להן קדימה גם בנוגע ל"תורה חדשה" שילמד משיח צדקנו לאחר הגאולה מגלות זה האחרון. (משיחות ש"פ יתרו, כ"ב שבט ה'תשמ"ט - מוגה)

(1) יט, ג.

(2) מכילתא ופרש"י עה"פ. וראה בארוכה לקו"ש

השבועי [לקו"ש חל"א ע' 93 ואילך].

(3) סוטה יא, ב.

(4) שמות ג, יב.

(5) יל"ש רות רמז תרו (בסופו).

(6) ובפרט ע"פ הידוע שדור האחרון (דורנו זה) הוא גלגול של הדור שיצאו ממצרים (ראה שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וסה"ל שמות ג, ד).



אחרי כ"ב שבט נפעל השלב האחרון בהכנת העולם להגאולה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל

כשם שבגאולת מצרים, אמרו חז"ל¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כמו"כ הוא גם בנוגע להגאולה העתידה לבוא (שעלי' כתוב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"), שתהי' בשכר ובזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארז"ל³ "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האר"י ז"ל⁴ שדור האחרון בגלות הוא גלגול של דור יוצאי מצרים.

שזהו א' מהטעמים⁵ להשתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחינוך והדרכה דנשי ובנות ישראל, בכל עניני היהדות, תורה ומצוות⁶, כולל – בלימוד תורת החסידות והפצת המעינות חוצה – כי להיותו דור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, נוגעת אז עוד יותר עבודתן של נשי ובנות ישראל, שבזכותן תבוא הגאולה.

אם הדברים אמורים בנוגע לכל נשי ובנות ישראל, עאכ"כ בנוגע לבתו של נשיא דורנו עצמו, שנתחנכה על-ידי נשיא דורנו וכו'. ואף לאחרי הסתלקותה השפעתה ממשיכה, ובפרט

(1) סוטה יא, ריש ע"ב. שמו"ר פ"א, יב. וראה

במדב"ד פ"ג, ו.

(2) מיכה פ"ג, טו.

(3) יל"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

(4) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר

הליקוטים שמות ג, ד.

(5) ראה "קובץ כ"ב שבט" (שחולק באור לכ"ב שבט

כדלקמן הערה 122) ע' 32 ואילך (לעיל ע' 183 ואילך).

שכו"כ מבנות ישראל, נקראות על שמה, וע"י הנהגתן משמשות דוגמא חי', כנשמות חיים בגופים חיים⁶, שהן התחנכו לפי רוחה וע"פ הוראותי, ובדוגמתה (כבתו של נשיא דורנו).

עפ"ז יש לומר הטעם לכך שאחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחתונים) להגאולה, כי שלימות ענין זה נעשה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ' שבט, וליל יוס' ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה תרגום מאידית)

(6) להעיר ממאחז"ל (תענית ה, ב): יעקב אבינו לא מת . . מה זרעו בחיים אף הוא בחיים.



תפקידן של נשי ישראל הצדקניות בדורנו

[. .] והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה – כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים "מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה¹ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומירדות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעקה מקרב ולב עמוק "עד מתי, עד מתי, עד מתי"!!!... חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש"הנה זה (המלך המשיח) בא"², וכבר בא!

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש שרים כל בני, האנשים והנשים והטף, את השירה העשירית דלעתיד לבוא, שתהי' בלשון זכר ("כל השירות כולן קרואות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו הי' אחריהם שעבוד, אבל התשועה העתידה להיות אין אחרי' שעבוד לך קרואה בלשון זכר"), "שירו לה' שיר חדש"³.

(משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב - מוגה)

(1) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה (כנ"ל (3) מכילתא בשלח טו, א. וראה בארוכה לקמן ס"ז [סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 305].

(2) שה"ש ב, ח ובשה"ש עה"פ.

